

בפני: כבוד השופטת ר. למלשטריך-לטר

בעניין:

שהואן עורסאן

ע"י ב"כ עו"ד שפרלינג עפרה

התובע

נגד

דן רולידר חב' לעבודות הנדסה אזרחית

ע"י ב"כ עו"ד בונשטיין עדנה

הנתבעת

פ ס ק - ד י ן

1. התובע, יליד 1964, הגיש תביעתו בגין נזקי גוף שנגרמו לו בתאונת עבודה כפועל בנין בשירות הנתבעת.
2. לטענת התובע ביום 25.12.96 עבד התובע בפירוק פיגומים. במהלך הפירוק היה אמור לטענתו לחתוך במספרים חוט ברזל שזור מתוח שסבב את מוט הפיגום. כשחתך את חוט הברזל, קפץ החוט וגרם לחבלה חודרת בעין ימין של התובע.
3. התאונה הוכרה כתאונת עבודה של התובע והמוסד לביטוח לאומי קבע לתובע נכות בשיעור של 45% . לפי חישובי האקטואר ספיר קצבאות המל"ל לעבר ולעתיד מגיעים לסך של כ- 1,333,723 ₪ (נכון ליום 14.1.04, הסכום המשוערך להיום גבוה יותר) סכום נוסף של 49,329 ₪ (משוערך) שולם כקצבת אבטלה בסמוך לתאונה.
4. נסיבות התאונה

4.1 על נסיבות התאונה ניתן ללמוד מעדות התובע וממסמכים הקרובים למועד התאונה. אציין כי עדות התובע הייתה עדות מגמתית, והתובע ניכר בחוסר אמינותו. כמו כן הובא עד נוסף, מר נג'אח, שנטען כי עבד עם התובע. אקדים ואציין כי גם לעדותו של עד זה משקל נמוך במיוחד, כמעט אפסי, נוכח היותו בלי אמין, וניכר עליו שבא מלכתחילה על מנת להעיד עדות מוזמנת. הנתבעת לא הביאה עדים מטעמה, למעט עדות חוקר. זוהי מסגרת הראיות ממנה יש ללמוד על נסיבות התאונה.

4.2 התובע עבד מאז שנת 1993 אצל הנתבעת, דהיינו ביום התאונה עבד תקופה של כשלוש וחצי שנים אצל הנתבעת. עבודתו היתה עבודת בניה, כאשר הוא מצהיר שמעולם לא פרק פיגום. (ס' 5 לתצהיר ת/1). התובע אישר בחקירתו כי עבד בעבודות של אבני שפה ואספלט, אך לא בעבודות פיגום. (עמ' 49 לפרטיכל).

4.3 התובע טען שהינו "פועל כללי" או "עוזר". בעדותו ציין כי עבד כ"עוזר כללי". "לפעמים זה היה צריך עזרה, לפעמים זה היה צריך עזרה". "עזרתי לכולם" (עמ' 46, 47 לפרטיכל). הטענה כי היה "עוזר כללי" חזרה כמוטיב קבוע, גם כשאומת מול עובדות שונות. עובדה זו הודגשה במיוחד על ידי העד מר נג'אח שבעדותו הפך התובע להיות עוזר שעוזר לעובדים, "מביא אוכל", מסיע את מי שצריך, ובשל שליטתו הטובה מאוד בעברית, איש הקשר בין העובדים למעסיקים (עמ' 29, 30 לפרטיכל). (התובע עצמו סייג את הבנתו בשפה העברית כדי עברית קלה, עמ' 42 לפרטיכל). הנתבעת בקשה לטעון כי התובע הינו למעשה "מנהל עבודה" או "ראש צוות". הנתבעת הסתמכה על מסמך נ/6, שם רשם הרופא התעסוקתי בבדיקת התובע ליד תיאור סוג עבודתו "מנהל עבודה וראש צוות השטח". עוד הוצגו מסמך נ/7, שם רשם המעביד בהודעה לביטוח לאומי כחודשיים לאחר הארוע כי התובע משמש כ"רכז קבוצה". בדו"ח מחלקת השיקום של המוסד לביטוח לאומי נרשם בתולדות התעסוקה של התובע כי לפני הפגיעה עבד כאחראי צוות בעבודות עפר כמו טפסנות, הרכבת צינורות ביוב, ועבודת פיתוח כבישים. (נ/9). בהופעת התובע בפני הועדה הרפואית של המל"ל בנובמבר 97 נרשם שוב הממצא כי "התובע אחראי צוות בעבודות עפר כגון טפסנות, הרכבת צינורות, ביוב, עבודות פיתוח כבישים". (נ/8). התובע אישר בחקירתו כי אם היה צורך בעבודות תפסנות לצינור ביוב, אז הוא עשה זאת. (עמ' 47 לפרטיכל). העולה מהמכלול, כי התובע אכן שמש בתפקיד של אחראי ברמה כזו או אחרת, רמה של אחראי צוות, שאומנם איננה מגיעה לכדי רמה של "מנהל עבודה" אך איננה "עוזר כללי".

4.4 התובע בצע במועד שקדם לתאונה גם עבודות של יציקות, וכן עבודות תפסנות. התובע נשאל אם במסגרת עבודתו ויציקות שעשה, עסק בחיתוך חוטי הברזל לאחר היציקה. התובע אישר כי חתך את חוטי הברזל אך ציין שחתך אותם בדיסק. (עמ' 49 לפרטיכל).

4.5 באתר העבודה באריאל הוקמו פיגומים על חדרי חשמל, לצורך ציפוי חיצוני באבן. את העבודה באתר בצעו פועלים רומנים. (דוגמת חדר החשמל, בתמונה נ/10). את הפיגום באתר בנו מומחים שעבדו בכך.

4.6 מנהל העבודה בחברה הנתבעת היה מר חאלד. (נ/7). התובע אישר כי מר חאלד היה מנהל העבודה שלו. (עמ' 48 לפרטיכל). לפי דיווח המעביד (נ/7) מר חאלד נתן לתובע את ההוראה לצאת לעבודה. ההוראה ניתנה טלפונית (עמ' 53 לפרטיכל), לפיה התבקש התובע לפרק את הפיגום ביחד עם שני פועלים נוספים מהשטחים. (ס' 11 לתצהירו ת/1). לטענת התובע באותו מועד היו הפועלים הרומנים בחופשה בשל החג, ולכן נתבקש הוא לבצע את העבודה.

- 4.7 הנתבעת טוענת כי הגרסה הראשונית של התובע היתה שנכנס לו מוט ברזל לעין. ואכן גרסה זו מוצאת ביטוי בתעודות ראשוניות (גליון האשפוז מיום התאונה, נספח 1 לת/1, תעודה ראשונה לנפגע בעבודה מיום התאונה, נ/11). אלא שהנתבעת בעצמה חתומה על הודעה למוסד לביטוח לאומי מפברואר 97 (נ/7) שם מפרט התובע כי הפגיעה היתה בזמן פירוק הפיגום, כאשר משך חוט ברזל מהקיר. לפני חתימת הנתבעת על הטופס יש מקום להסתייגות המעביד מפרטי הפגיעה, כפי שנמסרו על ידי הנפגע, והנתבעת לא רשמה שם מאום. מכאן, הנתבעת עצמה לא הסתייגה מנסיבות הארוע, על אף שהיא חתומה על כך שהיו עדים במקום, איתם יכלה לאמת את הפרטים. (שם העדים פורט בדף נפרד, שלא הוגש בפני). משלא הסתייגה אז, מנועה היא מלטעון כי נסיבות הארוע קשורות לחבלה ממוט ברזל שנכנס לעינו של התובע, מה גם שלא המציאה ראיות על כך.
- 4.8 עוד טוענת הנתבעת כי התובע טען שנפגע כאשר משך חוט ברזל, כאשר כעת הוא טוען שנפגע כאשר חתך חוט ברזל. יתכן וניתן לייחס אי דיוקים אלו למהלך הרישומים השונים, ואינני נותנת לכך משקל ניכר. מכל מקום, התובע שהיה ער לחוסר העקביות בקש לטעון כי איננו מדבר עברית היטב וכן איננו קורא את השפה העברית. (עמ' 43 לפרטיכל). כבר ציינתי כי חברו העיד כי הוא מדבר עברית טוב מאוד. בדו"ח השיקום של מוסד לביטוח לאומי נרשם במפורש כי התובע יודע קרוא וכתוב בעברית ובערבית. זוהי דוגמא נוספת לחוסר אמינותו של העד.
- 4.9 התובע טען לראשונה בתצהירו כי בשעה שחתך את חוט המתכת השזור הפיגום נע לכיוון שלו. מומחה שהביא התובע טען כי אם נע הפיגום באופן טבעי העובד מסיט את הגוף קדימה, וכך ארעה הפגיעה. טענה זו חסרה לחלוטין בכתב התביעה שלא התייחס כלל וכלל לתזוזת הפיגום. לא נטען בכתב התביעה כי הפיגום היה מחובר בעזרת חוטי מתכת שזורים, וחיתוך שלהם גרם לכן לתזוזתו. זוהי טענה חדשה. הנתבעת התנגדה לשינוי חזית, וטענה זו לא תותר.
- 4.10 טענה זו שלא היתה ידועה לתובע בשלב הכנת כתב התביעה, משום מה נשמעה בברור מהעד מר נג'אח אשר אישר כי קודם לעדותו נפגש פעמיים עם מומחה התביעה לענין זה. גם התובע הרחיב בטענה זו במהלך חקירתו הנגדית, על אף שאין התייחסות כל שהיא לכך בכתב התביעה ועל אף שלא כל תוספותיו בחקירה הנגדית מצאו ביטוי בתצהירו. (עמ' 54 לפרטיכל).
- 4.11 מכל מקום, טענה זו נדחת בשל שינוי חזית.
- 4.12 הנסיבות העובדתיות לפגיעה הינן כי התובע נתבקש לפרק פיגום. במסגרתו חתך חוט ברזל שהיה כרוך מסביב לעמוד הפיגום. כשחתך את חוט הברזל, הקצה המשוחרר קפץ לעינו ופגע בה.

- 4.13. התובע נשאל אם הבחין שהחוט מתוח ולכן יכול להשתחרר והשיב "אני לא יודע כלום. התקשר אלי חאלד ובקש ממני ללכת לעבוד" ... (עמ' 53 לפרטיכל).
- 4.14. התובע אישר כי ביד אחת החזיק את מספרי החיתוך. התובע נשאל אם ביד השניה החזיק את החוט והשיב "אין אני אחזיק? את רוצה שאפול מהפיגום?" ... (עמ' 53 לפרטיכל). התובע נשאל אם עלה על דעתו להתרחק מחוט הברזל והשיב "לאיפה להתרחק ? לרדת למטה?" (עמ' 54 לפרטיכל). תשובות התובע הינן סתמיות ומתחמקות.
- 4.15. לתובע צוותו שני עובדים נוספים על מנת לעזור לו במלאכת פרוק הפיגום. התובע, שהוא עצמו שמש קודם לכן כאחראי צוות או מרכז קבוצה, לא הראה כיצד נעזר באותם שניים במלאכתו.
- 4.16. לתובע שתי פגיעות קשות נוספות באותה עין במסגרת שני ארועים מאוחרים יותר, שאינם קשורים לנסיבות הפגיעה נשוא הדיון.

שאלת האחריות

5.

- 5.1. ב"כ התובע טענה כי יש להחיל את ס' 41 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] תשכ"ח 1968, "הדבר מעיד על עצמו". לצורך הפעלת הכלל המעביר את נטל הראיה לצד השני, על התובע להוכיח שלושה תנאים מצטברים :
- א. לתובע לא היתה ידיעה או לא היתה לו יכולת לדעת מהן הנסיבות שהביאו לארוע שבו ניזוק.
- ב. הנזק נגרם על ידי נכס שהיה בשליטתו המלאה של הנתבעת.
- ג. אירוע המקרה מתיישב יותר עם המסקנה שהנתבעת התרשלה, מאשר עם המסקנה שנקטה זהירות סבירה.
- 5.2. התנאי הראשון איננו מתקיים כאן. לתובע גרסה מפורשת אודות התרחשות התאונה. וראו בע"א 8151/98 ביאטריס שטרנברג נ. ד"ר אהרון צ'ציק פ"ד נו 1 עמ' 539, בעמ' 558-559.
- "התנאי הראשון ברור לכאורה עד שאין צורך לפרשו. "כאשר המעשה ידוע" אין תחולה לכלל (פריצקר נ' פרידמן פ"ד ז 674 (2)). כאשר ישנה עדות לעניין הסיבה להתרחשות הנזק ולדרך התרחשותו, תוכרע שאלת הרשלנות המיוחסת לנתבע על-פי אותה עדות, ולא יהא זה ראוי לפנות להוראת סעיף 41 לפקודה"**
- 5.3. משלא מתקיים התנאי הנחוץ הראשון, ממילא אין תחולה לכלל של הדבר מעיד על עצמו, ואין העברה של נטל הראיה.

5.4

ב"כ התובע טוענת בסיכומיה להפרת חובה חקוקה. ב"כ התובע לא ציינה בכתב התביעה כל חיקוק שהופר, כדרישת תק' 74 לתקנות סדר הדין האזרחי תשמ"ד 1984. הטענות המפורטות נטענו לראשונה בסיכומים מבלי שניתנה לנתבע הזדמנות הוגנת להתגונן בפניהן.

5.5

מדובר בחיתוך של חוט שזור מתוח. ב"כ התובעת מפנה בסיכומיה לתקנות 43, 44 לתקנות הבטיחות בעבודה (עבודות בניה) תשמ"ח 1988 המחייבות כי לא ישתמשו לחיבורים אלכסוניים של פיגום זקפים בחוטי ברזל שזורים, וכן חיבור הפיגום למבנה לא יעשה בחוטי ברזל אלא במצמדות. ראשית, לא הוכח כי החוט השזור המתוח הוא זה שחבר את הפיגום למבנה, ולא מצמדות תקניות, וכן לא הוכח כי החוט הווה חיבור אלכסוני של הפיגום. משכך, לא הונחה תשתית עובדתית מתאימה לטענה. אך מעבר לכך. הטענה נפסלה בשל שינוי חזית.

5.6

ב"כ התובע טוענת כי מנהל העבודה מטעם הנתבעת היה צריך להיות במקום. ב"כ התובעת נסמכת על הוראה כביכול מתקנות הבטיחות בעבודה (עבודות בניה) תשמ"ח 1988. אך בתקנות אלו לא מצויין כי בזמן פירוק פיגום יש חובת נוכחות של מנהל עבודה. תק' 2 (א) מתייחסת לחובת ניהול ישירה ומתמדת של מנהל בניה ל"עבודות בניה" המוגדרות בסעיף ההגדרות לפקודת הבטיחות בעבודה וכן בצו הבטיחות בעבודה (עבודות בניה הנדסית) התשכ"ב 1961. הגדרות אלו אינן כוללות פירוק פיגום. יתרה מזאת. תק' 17 לתקנות הבטיחות בעבודה (עבודות בניה) תשמ"ח 1988 קובעת הוראה ספציפית לגבי פירוק פיגום, שהיא עדיפה על כל הוראה אחרת. הוראה זו כוללת דרישה כי לא יפרקו פיגום זקפים שגובהו עולה על 6 מטרים אלא תחת השגחתו והנהלתו הישירה של בונה מקצועי לפיגומים. לא הוכח כי הפיגום נשוא הדיון עלה בגובהו על 6 מ'.

5.7

ב"כ התובע טוענת כי על הנתבעת היה לספק לו משקפי מגן לצורך חיתוך הברזל. תקנה 3 לתקנות הבטיחות בעבודה (ציוד מגן אישי) התשנ"ז 1997 איננה מפרטת את סוג העבודה הזו כעבודה המחייבת הרכבת משקפי מגן. ב"כ התובע מבקשת להסתמך על התוספת לסעיף 3, שם בס' 4.13 י"ד המציין כסעיף סל "כל עבודה אחרת שלא פורטה והעלולה לסכן את הפנים או העיניים". בסעיפים קודמים קדמה רשימה ארוכה ומפורטת המתייחסת לעבודות שונות, ובין היתר לחיתוך בכלים המסתובבים בכח מיכני. לא מופיעה התייחסות לחיתוך חוט ברזל במספריים. העדר התייחסות לחיתוך במספרי ברזל בסעיף המתייחס לחיתוך, מלמד על הסדר שלילי. בדיעבד, הרי ניתן לטעון לגבי כל סוג של עבודה שיש בו אפשרות לפגיעה בעין, אלא שהתקנות באות להתייחס לסוג עבודות כזה שהפגיעה בעין הינה אופיינית לסוג העבודה דהיינו הפגיעה הינה בסיכויי הסתברות סבירים.

- 5.8 בנוסף לכך שהוראות החיקוק שנטען שהופר לא פורטו בכתב התביעה, ודי בכך כדי לדחות טענה זו, הרי מעבר לכך לא הוכח עובדתית שהופרה חובה חוקית על ידי הנתבעת.
- 5.9 התובע היה במועד התאונה בן 32, לאחר שלוש וחצי שנות עבודה כפועל ואחראי צוות בעבודות תשתית, שכללו בין היתר תפסנות לצינורות, וחיתוך הברזלים לאחר היציקה בעזרת דיסק.
- 5.10 הפעולה נשוא הדיון הינה פעולת עבודה פשוטה ואלמנטרית שאיננה דורשת כל מיומנות מיוחדת. גם אדם שאיננו פועל מקצועי, ואיננו מיומן בעבודת כפיים אמור לצפות השתחררות חוט ברזל מתוח, מיד עם חיתוכו. האמירה "אינני יודע כלום" איננה משחררת את התובע מצפיות של אדם סביר.
- 5.11 התובע לא אחז בידו השנייה את חוט הברזל, ולא שמר על מרחק בטחון במהלך החיתוך. בכך הציב את עצמו בפני סיכון מובן מאליו. התובע, כאדם סביר, אמור היה לצפות את ההשתחררות בתנופה של הקצה החתוך של חוט הברזל ולאחזו בידו השנייה, או להתרחק מרחק סביר. התובע, אחראי צוות במועד הקודם לתאונה, לא הראה כיצד נעזר, אם נעזר, בשני אנשים נוספים שצוותו אליו במטלה לפירוק הפיגום.
- 5.12 השאלה המשפטית האם פעולה שהיא בעיקרה פעולה פשוטה ושגרתית של עובד מחייבת הדרכת המעביד או פיקוח המעביד היא שאלה שנדונה בפסיקה.
- 5.13 כלל הוא כי מעביד איננו חב בחובת זהירות אלא במידה שהדבר דרוש באורח סביר כלפי פועל נבון וסביר, "כדרך פועלים רגילים וממוצעים...ופועל רגיל וממוצע יודע להזהר, וחייב להיזהר אף ללא אזהרה מיוחדת מצד המעביד" (ע.א. 154/62 חשאי נ. אינגום פד טז 1871).
- 5.14 מעביד רשאי להביא בחשבון את ידיעת העובדים על דבר קיומם של סיכונים מסויימים הכרוכים בעבודה, כל זמן שאלו סיכונים בסיסיים ומובנים, בעבודה שאיננה דורשת מיומנות מקצועית.
- 5.15 בע"א 80/89 טובול נ. אלטן בע"מ תק. עליון 91 (3) 1306 נקבע כי פירוק אטם מתוך תושבת באמצעות מברג המופעל כמנוף הינה פעולה פשוטה שאיננה דורשת מיומנות. על העובד היה לדעת כי אם יגלוש המברג מהחריץ הוא עלול לפגוע בכף היד. נקבע כי על אף שהעובד נפגע, אין לייחס למעביד רשלנות כלשהיא.
- 5.16 במקרה אחר, מורה במקצועה עסקה בהעברת שולחנות וכסאות לצורך הכנת אולם בבית הספר לטקס ו"נתפס גבה". (ע.א. 5379/90 סימה מתיתיהו נ. מד"י פד מז 1 עמ' 167).

וראה שם דברי כב' השופט אור, עמ' 170 –

"הזזת שולחן או כסא הינה מפעולות היום היום, שאינן טומנות בחובן סיכונים מיוחדים, ולא היה על מנהל בית הספר לנקוט צעדי זהירות מיוחדים, כולל הנהגת שיטות עבודה מיוחדות, לצורך ביצוע עבודות אלה."

5.17 כך נקבע למשל כי אין אחריות למעביד במקרה בו החליק עובד על בוך במהלך עבודתו וניזוק – ראה ע.א. 371/90 סובחי נ. רכבת ישראל מז 3 עמ 345

"גם אם אמרנו כי סובחי נפגע באשר החליק על בוך, לא נוכל להוסיף ולומר כי סכנת החלקה על בוך - בהקשר ענייננו - הייתה סכנה בלתי רגילה שהמדינה חבה בגינה חובה כלפי סובחי. כל קטן יידע כי ערבוב מים בעפר יוצר בוך, וכי על בוך מחליקים. לטענת סובחי כי לא הזהירו אותו מפני הבוך, נשיב, כי הכול יודעים שעל בוך מחליקים, וחזקה על סובחי שאף הוא ידע זאת. נזכור כי סובחי עבד כפועל מסילאי כשש שנים, ובוודאי ידע על כל סכנות "רגילות" מסוג זה הכרוכות בעבודתו."

5.18 וראו דבריו של כב' הנשיא זילר בת"א 70/94 (מחוזי ירושלים) מוחמד אבו סבית נ. אברהם שוויקה ובנו בע"מ ואח' (דינים מחוזי כ"ו (2) עמ' 536) -

"יש ובמסגרת הנסיון להטיל אחריות נזיקית על הזולת, הופכים עצמם תובעים שונים כמעט ל"פסולי דין" שאין להם לא תבונה ולא שכל ישר, והם אוטומטים המבצעים הוראות שאינן עוברות אצלם מסננת של תבונה רגילה.

כשאומר מעביד לעובדו: טאטא את המדרגות, אין עליו להדריכו בכך, אפילו הפועל לא טאטא קודם מדרגות. כל בר בי רב מבין שעליו לעמוד על מדרגה אחת, להזהר לבל ידרדר, לטאטא את המדרגה העליונה יותר, לרדת מדרגה, לחזור ולעשות כן, וחוזר חלילה. אם ידרדר ויפול לא יוכל לטעון שלא הודרך כיצד לטאטא, משום שיש הנחת יסוד שאדם הוא בר תבונה מינימלית ומפעיל מינימום של תבונה ונסיון חיים בדברים טריויאליים."

5.19 במקרה נוסף נקבע כי אין אחריות למעביד במקרה שמדובר בסכנה ברורה על פניה. ת"א ב"ש 7131/99 בלס דני נ. בלס יצחק ואח' פס"מ תשס"א (2) עמ 56 – שם השעין עובד פחים גדולים על הקיר בבית העסק. כשהתכופף להרים פח נוסף על מנת להשעינו על הקיר, נפלו עליו הפחים שהושענו כבר על הקיר והוא נפגע בראשו בעוצמה רבה. נקבע כי הסכנה של נפילת חפץ אותו משעינים על קיר בזווית לא נכונה הינה סכנה רגילה בתכלית והיה על העובד לצפות שהנחת הפחים בזווית לא נכונה תביא לנפילתם.

וראה דברי כב' הנשיא ברק בע.א. 145/80 ועקנין נ. המועצה המקומית בית שמש פד לז 1
עמ' 113 -

"אין הדין מטיל חובת זהירות קונקרטית בגין סיכונים סבירים. חובת הזהירות הקונקרטית אינה קיימת למניעתו של כל סיכון וסיכון. הדין מבחין בין סיכון סביר לבין סיכון בלתי סביר. רק בגין סיכון בלתי סביר מוטלת חובת זהירות קונקרטית. ומהו סיכון בלתי סביר? הסיכון הבלתי סביר, שבגינו מוטלת חובת זהירות קונקרטית, הוא אותו סיכון אשר החברה רואה אותו במידת חומרה יתרה, באופן שהיא דורשת כי ינקטו אמצעי זהירות סבירים כדי למנעו".

- 5.20 הפעולה כאן היא פעולת חיתוך פשוטה של חוט ברזל, שאיננה דורשת מיומנות מיוחדת ולפיכך גם אין דרישה להדרכה מיוחדת או לפיקוח במועד ביצועה.
- 5.21 לא מצאתי כי הוכחה רשלנות המעביד, ולפיכך לא קמה אחריותו.

6. לסיכום

- 6.1 התביעה נדחת.
- 6.2 התובע ישא בשכ"ט ב"כ הנתבעת בסכום של 10,000 ₪ + מ.ע.מ וכן בהוצאות שכר טרחת המומחה ששלמה הנתבעת (סכומים משוערכים) לפי קבלות שיוצגו.
- 6.3 התשלום בתוך 30 יום מהיום.
- 6.4 המזכירות תעביר העתק פסק דין זה לצדדים.

ניתן היום ג' בכסלו, תשס"ו (4 בדצמבר 2005) בהעדר הצדדים.